

27 Φεβρουαρίου, 1991

[ΠΟΓΙΑΤΖΗ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 154.4 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΚΑΙ
ΤΑ ΑΡΘΡΑ 3 ΚΑΙ 9 ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΠΟΝΟΜΗΣ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
(ΠΟΙΚΙΛΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ) ΝΟΜΟΥ ΤΟΥ 1964

- και -

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΟΥΛΚΑΡ-
ΠΟΥ, ΓΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ CERTIORARI

- και -

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΕΝΤΑΛΜΑ ΣΥΛΛΗΨΕΩΣ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΠΟΥΛΚΑΡΠΟΥ ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΗΝ 2/1/1990 Ο ΕΝΤΙΜΟΣ
ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ κ. ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΜΠΑΛΛΗΣ.

(Αρ. Αίτησης 17/90).

*Προνομακά Διατάγματα — Certiorari — Για ακύρωση εντάλματος
συλλήψεως εκδοθέντος από Επαρχιακό Δικαστή και ήδη εκτελε-
σθέντος — Κατά πόσο χωρεί certiorari.*

5 *Ένταλμα συλλήψεως — Προϋποθέσεις για την έκδοσή του — άρθρο
11(2)(γ) του Συντάγματος — άρθρο 18(1) του περί Ποινικής Δικο-
νομίας Νόμου, Κεφ. 155 — Κατά πόσο άπτονται της δικαιοδοσίας
του Δικαστού να εκδόσει ένταλμα συλλήψεως.*

10 *Ένταλμα συλλήψεως — Η έκδοσή του αποτελεί δικαστική πράξη —
Προϋπόθεση ύπαρξης "εύλογης υπόνοιας" διάπραξης αδικήματος
— Κρίνεται από τον Δικαστή, όχι από το πρόσωπο που δίδει μαρ-
τυρία ενώπιόν του — Ποια τα καθήκοντα Επαρχιακού Δικαστή
που επιλαμβάνεται αιτήσεως για έκδοση εντάλματος συλλήψεως.*

15 *Τεκμήριο νομιμότητας αναφορικά με τη διαδικασία και τα διατάγμα-
τα των Δικαστηρίων — Μαχητό — Κατά πόσο ισχύει μόνο στην
περίπτωση των Δικαστών του Ανωτάτου Δικαστηρίου ή και σ' αυτή
των Επαρχιακών Δικαστών.*

20 *Εναντίον του Αιτητή εκδόθηκε την 2.1.90 από Επαρχιακό Δικα-
στή στη Λεμεσό ένταλμα συλλήψεως για διευκόλυνση των αστυνο-
μικών ανακρίσεων σε υπόθεση διαρρηξέως κατοικίας και κλοπής
από αυτή χρημάτων και χρυσαφικών αξίας ΛΚ29.000. Για την έκ-
δοση του εντάλματος ο Επαρχιακός Δικαστής βασίσθηκε αποκλει-
στικά πάνω σε γραπτή ένορκη δήλωση αστυνομικού ότι εναντίο
του Αιτητή υπήρχε "εύλογος υποψία βασιζόμενη σε μαρτυρία" ότι
25 *ενείχετο στην υπόθεση, και ότι αυτοκίνητο που είχε στην κατοχή
του ο Αιτητής είχε βρεθεί εγκαταλελειμένο κοντά στη σκηνή του εγ-**

κλήματος. Το ένταλμα εκτελέσθηκε αυθημερόν, ο Αιτητής προσήχθη ενώπιον του Δικαστηρίου που διάταξε διήμερη κράτησή του, μετά την εκπόνησή της οποίας ο Αιτητής απολύθηκε χωρίς να του προσαφθεί οποιαδήποτε κατηγορία.

Με την αίτησή του ο Αιτητής ζήτησε την έκδοση διατάγματος *certiorari* για ακύρωση του εντάλματος συλλήψεως της 2.1.90, ισχυριζόμενος ότι ο Επαρχιακός Δικαστής ενήργησε χωρίς δικαιοδοσία και κατά παράβαση του άρθρου 11 του Συντάγματος. Εκ μέρους της Δημοκρατίας έγινε παραδεκτό ότι δεν υπήρχε ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστή οποιαδήποτε μαρτυρία που θα μπορούσε, με αντικειμενικό κριτήριο, να οδηγήσει ένα λογικό Δικαστήριο στο συμπέρασμα ότι υπήρχε εύλογη υπόνοια ότι ο Αιτητής ενείχετο στο αδίκημα, αλλά υποβλήθηκε ότι το διάταγμα *certiorari* δεν έπρεπε να εκδοθεί διότι (α) η εν λόγω έλλειψη μαρτυρίας δεν άπτετο της δικαιοδοσίας του Δικαστή να εκδόσει το ένταλμα συλλήψεως, αλλά αφορούσε απλώς λανθασμένη άσκηση της διακριτικής του ευχέρειας, και/ή (β) το ένταλμα συλλήψεως δεν ευρίσκετο πλέον σε ισχύ, διότι είχε εκτελεσθεί, και κανένας χρήσιμος σκοπός δεν θα εξυπηρετείτο με την ακύρωσή του.

Αποφασίσθηκε ότι

(α) Η ύπαρξη "εύλογης υπόνοιας" για διάπραξη αδικήματος αποτελεί, κατά το άρθρο 11(2)(γ) του Συντάγματος, ρητή προϋπόθεση για την άσκηση της παρεχόμενης δικαιοδοσίας έκδοσης εντάλματος συλλήψεως, χωρίς την εκπλήρωση της οποίας δεν υπάρχει τέτοια δικαιοδοσία, δεν χωρεί οποιαδήποτε περαιτέρω έρευνα ούτε τίθεται θέμα άσκησης διακριτικής εξουσίας. Ο Επαρχιακός Δικαστής δεν είχε δικαιοδοσία να εκδόσει το ένταλμα συλλήψεως, παρά το γεγονός ότι είχε δικαιοδοσία να επιληφθεί της σχετικής αίτησης της Αστυνομίας.

(β) Παρά το ότι η ισχύς του εντάλματος συλλήψεως είχε εκπνεύσει με την εκτέλεσή του, δεν ήταν ορθός ο ισχυρισμός ότι κανένας χρήσιμος σκοπός δεν θα εξυπηρετείτο με την ακύρωσή του, η οποία θα έδιδε στον Αιτητή την δυνατότητα να διεκδικήσει αποζημιώσεις για παράνομη σύλληψη δυνάμει του άρθρου 11(8) του Συντάγματος, και θα επέφερε, έτσι και εκ των υστέρων, αποκατάσταση της νομιμότητας.

(γ) Το μαχητό τεκμήριο της νομιμότητας υπάρχει μόνο στην περίπτωση των Δικαστών του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Δεν εφαρμόζεται, σε θέματα δικαιοδοσίας, σε διαδικασίες ενώπιον κατωτέρων Δικαστηρίων.

(δ) Επαρχιακός Δικαστής που επιλαμβάνεται αιτήσεως για έκδοση εντάλματος συλλήψεως οφείλει πρώτα να ικανοποιηθεί ότι από την ενώπιόν του μαρτυρία αποκαλύπτεται εύλογη υπόνοια διαπράξεως αδικήματος. Ο Δικαστής οφείλει να εξάγει το δικό του συμπέρασμα. Η γνώμη του ενόρκως δηλούντος δεν είναι αρκετή.

Αν ο δικαστής ικανοποιηθεί ότι υπάρχει εύλογη υπόνοια, τότε και μόνο τότε θα εξετάσει κατά πόσο τα ιδιαίτερα περιστατικά της υπόθεσης καθιστούν την έκδοση του εντάλματος αναγκαία ή επιθυμητή.

5 *Η Αίτηση έγινε αποδεκτή χωρίς οποιαδήποτε διαταγή για έξοδα.*

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Frangos v. Medical Disciplinary Board and Others (1983) 1 C.L.R. 256.

10 *Ramadan v. Electricity Authority of Cyprus, 1 R.S.C.C. 49.*

King v. Nat Bell Liquors Ltd [1922] 2 A.C. 128.

I.R.C. v. Rossminster [1980] 1 All E.R. 80.

R. v. All Saints, Southampton [1828] 7 B. & C. 785.

R. V. Smith (Martin) [1974] 1 All E.R. 651.

15 *Attorney - General of the Republic v. Pouris and others (1979) 2 C.L.R. 15.*

R. v. Minister of Health [1938] 4 All E.R. 32.

Ali v. Jayarante [1951] A.C. 66.

Vanezis v. Koursoumba, 19 C.L.R. 26.

20 *Lambrianides v. Mavrides, 23 C.L.R. 49.*

In re Droushiotis (1981) 1 C.L.R. 708.

Αίτηση.

25 Αίτηση από τον Γεώργιο Πολυκάρπου για την έκδοση εντάλματος certiorari για παραπομπή στο Ανώτατο Δικαστήριο και ακύρωση του εντάλματος συλλήψεώς του που εκδόθηκε από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού την 2.1.1990.

Χρ. Πουρογουρίδης, για τον αιτητή.

30 *Γλ. Χατζηπέτρου, για τον Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας.*

Cur. adv. vult.

ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ. ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Στις 2.30 το πρωί της 2ας Ιανουαρίου 1990 ο αστυφύλακας Γ. Πετρή που υπηρετεί στο Τμήμα Ανιχνεύσεως Εγκλημάτων εμφανίστηκε ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστή Λεμεσού Κώστα Παμπαλλή και ζήτησε την έκδοση εντάλματος συλλήψεως εναντίον του Αιτητή Γεώργιου Πολυκάρπου, νέου 19 χρόνων από τη Λεμεσό. Για υποστήριξη της αίτησης του ο αστυφύλακας Πετρή παρουσίασε γραπτή δήλωση του και ορκίστηκε ενώπιον του εν λόγω Δικαστή ότι το περιεχόμενο της ήταν ορθό. Με βάση την ένορκη αυτή δήλωση ο Δικαστής εξέδωσε το αιτούμενο ένταλμα συλλήψεως. Ο Αιτητής και ο Γενικός Εισαγγελέας συμφωνούν ότι ο κ. Παμπαλλής ενήργησε αποκλειστικά με βάση το περιεχόμενο της ένορκης αυτής δήλωσης στην οποία αναφέρονται τα εξής:

"Αστ. 3360 Γ. Πετρή από Λεμεσό ενόρκως κατέθεσεν ότι υπάρχει εύλογος υποψία βασιζόμενη σε μαρτυρία ότι ο Γεώργιος Πολυκάρπου εκ Λεμεσού ετών 19 ενέχεται σε υπόθεση διαρρήξεως κατοικίας και κλοπής χρημάτων και χρυσαφικών συνολικής αξίας £29.000= που έγινε στην περιοχή Αμαθούντας την νύχτα της 31.12.89. Πλησίον της σκηνής ανευρέθη εγκαταλελειμένο το αυτοκίνητο υπ'αρ. ΜΑ 793 το οποίον είχε στην κατοχή του ο πιο πάνω αναφερόμενος.

Ως εκ τούτου αιτούμαι από το Έντιμο Δικαστήριο σας την έκδοση εντάλματος συλλήψεως του πιο πάνω αναφερομένου προσώπου προς διευκόλυνση των Αστυνομικών ανακρίσεων."

Το ένταλμα συλλήψεως είναι σύμφωνο με τον Ποινικό Τύπο αρ. 4 (έντυπο J.6G), αναφέρει δε τα εξής:

" ΠΟΙΝΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΑΡ.4

ΕΝΤΑΛΜΑ ΣΥΛΛΗΨΕΩΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ

(Κεφ. 155, Αρθρα 18 και 44)

Εν τω Επαρχιακώ Δικαστηρίω Λεμεσού

Ενώπιον: Επαρχιακού Δικαστού

Προς τον Αρχηγό Αστυνομίας Αστυνομικόν

και πάντα άλλον Αστυνομικόν εν Κύπρω.

5 Εντέλλεσθε δια του παρόντος όπως προβήτε εις την
 σύλληψιν του Γεώργιου Πολυκάρπου εκ Λεμεσού ενα-
 ντίον του οποίου υπάρχει εύλογος υποψία βασιζομένη
 σε μαρτυρία ότι ενέχεται σε υπόθεση διαρρήξεως κατοι-
 10 κίας που έγινε την νύχτα της 31.12.89 στην περιοχή
 Αμαθούντας και προσαγάγητε τούτον ενώπιον του Δι-
 καστηρίου τούτου πάραυτα (ή την ημέραν του
 19 , και ώραν προ μεσημβρίας) ίνα απαντήση εις
 την ως άνω κατηγορίαν και τύχη μεταχειρίσεως συμφώ-
 νως προς τον νόμον.

15 Εξεδόθη υπ' εμού σήμερον την 2α ημέραν Ιανουα-
 ρίου 1990, ώρα 02+30.

(Υπογραφή)

Επαρχ. Δικαστής

(Σφραγίς) Λεμεσού

20 (ΟΠΙΣΘΟΓΡΑΦΗΣΙΣ)- (Άρθρον 23):-

25 Διατάττεται όπως ο ανωτέρω αναφερόμενος μετα
 την σύλληψιν του αφεθή ελεύθερος επί εγγυήσει αφού
 υπογράψη εγγυητήριον δια το ποσόν μετ' εγγυητού/τών
 δια το ποσόν (έκαστος) δια την εμφάνισίν του ενώπιον
 του ως άνω αναφερομένου Δικαστηρίου κατά την ώραν
 π.μ/μ.μ. της επομένης της ημέρας καθ' ην το ως άνω Δι-
 καστηρίον είναι ανοικτόν (ή την ημέρα του
 19), και καθ' οιονδήποτε χρόνον ως ήθελε διαταχθή υπό
 του ως είρηται Δικαστηρίου.

(Υπογραφή)

Δικαστής

. Πρωτοκολλητής"

Το πιο πάνω ένταλμα εκτελέστηκε αργότερα μέσα στην ίδια μέρα. Μετά τη σύλληψη του ο Αιτητής παρουσιάστηκε ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού το οποίο τον παρέπεμψε σε αστυνομική κράτηση για δυο μέρες. Αργότερα ο Αιτητής απολύθηκε χωρίς να του προσαχθεί οποιαδήποτε κατηγορία.

5

Με την παρούσα αίτηση του που καταχώρησε κατόπιν σχετικής άδειας του Δικαστηρίου, ο Αιτητής ζητά την έκδοση εντάλματος της φύσεως σεριοράρι (certiorari) για παραπομπή στο Ανώτατο Δικαστήριο και ακύρωση του εν λόγω εντάλματος συλλήψεως που εκδόθηκε στις 2 Ιανουαρίου 1990, επειδή, κατά τον ισχυρισμό του, ο Δικαστής που το εξέδωσε ενήργησε χωρίς δικαιοδοσία ή/και καθ' υπέρβαση δικαιοδοσίας και κατά παράβαση των άρθρων 11.1, 11.2(γ) και 11.3 του Συντάγματος.

10

15

Μέσω των διαταγμάτων της φύσεως certiorari το Ανώτατο Δικαστήριο επιτηρεί και ελέγχει τα κατώτερα Δικαστήρια ακυρώνοντας οποιαδήποτε απόφαση, διαταγή, διαδικασία ενώπιον τους, είτε ποινικής είτε αστικής φύσεως, η οποία γίνεται καθ' υπέρβαση της δικαιοδοσίας τους. Η δικαιοδοσία των Δικαστών του Ανωτάτου Δικαστηρίου της Κύπρου κάτω από το άρθρο 155.4 του Συντάγματος και τα άρθρα 3 και 9 του περί της Απονομής της Δικαιοσύνης (Ποικίλαι Διατάξεις) Νόμου του 1964 είναι η δικαιοδοσία έκδοσης προνομιακών διαταγμάτων, περιλαμβανομένων ενταλμάτων της φύσεως certiorari, την οποία ασκούν οι Δικαστές του Ανωτάτου Δικαστηρίου της Αγγλίας, λαμβανομένης, βέβαια, υπόψη της αποκλειστικής αναθεωρητικής δικαιοδοσίας του δικού μας Ανωτάτου Δικαστηρίου κάτω από το άρθρο 146 του Συντάγματος. Σχε-

20

25

30

5 τικές επί του προκειμένου είναι οι υποθέσεις 1) *Frangos v. Medical Disciplinary Board and others*, (1983) 1 Α.Α.Δ. 256, και 2) *Hussein Ramadan v. Electricity Authority of Cyprus and Another*, 1 Α.Α.Σ.Δ. 49. Ενδεικτικό της φύσεως του εντάλματος certiorari και της άσκησης της δικαιοδοσίας των Δικαστών του Αγγλικού Ανωτάτου Δικαστηρίου επί του προκειμένου είναι το πιο κάτω απόσπασμα από το σύγγραμμα Halsbury's Laws of England, 4η έκδοση, 1ος Τόμος, σελ. 150, παράγραφος 147:

10 "147. The nature of certiorari. Certiorari lies, on the application of a person aggrieved, to bring the proceedings of an inferior tribunal before the High Court for review so that the court can determine whether they shall be quashed, or to quash such proceedings. It will
15 issue to quash a determination for excess or lack of jurisdiction, error of law on the face of the record or breach of the rules of natural justice, or where the determination was procured by fraud, collusion or perjury."

20 Διαφωτιστικό της έκτασης της δικαιοδοσίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου να εκδώσει διαταγή της φύσεως certiorari είναι και το ακόλουθο απόσπασμα από τη γνώμη που ο Λόρδος Sumner εξέφρασε στο Ανακτοσυμβούλιο (Privy Council) στην υπόθεση *The King v. Nat Bell*
25 *Liquors, Limited*, [1922] 2 A.C. 128, στη σελ. 158:

30 "As Lord Esher points out in *Reg. v. Income Tax Commissioners*, if a statute says that a tribunal shall have jurisdiction if certain facts exist, the tribunal has jurisdiction to inquire into the existence of these facts as well as into the questions to be heard; but while its decision is final, if jurisdiction is established, the decision that its jurisdiction is established is open to examination on certiorari by a superior Court."

35 Τα νομικά επιχειρήματα του κ. Πουργουρίδη υπέρ της έκδοσης του αιτουμένου εντάλματος certiorari έχουν ως αφετηρία τον ισχυρισμό του ότι η ένορκη δήλωση του

αστυφύλακα Γ. Πετρή, το περιεχόμενο της οποίας έχω παραθέσει αυτούσιο πιο πάνω, δεν περιλάμβανε οποιαδήποτε γεγονότα ή στοιχεία από τα οποία μπορούσε, με κριτήριο αντικειμενικό, να εξαχθεί το συμπέρασμα από οποιοδήποτε λογικό Δικαστήριο, ότι υπάρχει εύλογη υπόνοια ότι ο Αιτητής ενέχεται στο αδίκημα που αναφέρεται σ' αυτή. Ο κ. Χατζηπέτρου είχε το θάρρος να δηλώσει κατά τη διάρκεια της αγόρευσής του ότι συμφωνεί με τον κ. Πουργουρίδη πάνω στο θέμα αυτό. Πολύ ορθά, κατά τη γνώμη μου, ο κ. Χατζηπέτρου εκ μέρους του Γενικού Εισαγγελέα έκαμε τη δήλωση αυτή. Οσοδήποτε χαλαρή ερμηνεία και να δοθεί στη φράση "εύλογη υπόνοια" που συναντάται στο άρθρο 11.2(γ) του Συντάγματος, τα στοιχεία που είχαν τεθεί ενώπιον του ευπαιδευμένου Δικαστή που εξέδωσε το προσβαλλόμενο ένταλμα, δεν είναι δυνατό να λεχθεί ότι μπορούσαν εύλογα να αποτελέσουν τη βάση της απαραίτητης εύλογης υποψίας. Η ύπαρξη εύλογης υπόνοιας ότι κάποιο πρόσωπο διέπραξε αδίκημα αποτελεί, σύμφωνα με το άρθρο 11.2(γ) του Συντάγματος, ρητή προϋπόθεση της στέρησης της ελευθερίας του προσώπου αυτού για το σκοπό προσαγωγής του ενώπιον της αρμόδιας κατά νόμο αρχής.

Με όλα όσα έχω αναφέρει πιο πάνω συμπληρώνεται η εικόνα που συνθέτουν τα περιστατικά κάτω από τα οποία εκδόθηκε το προσβαλλόμενο ένταλμα συλλήψεως. Επειδή η παρούσα υπόθεση είναι, εξ όσων γνωρίζω, η πρώτη υπόθεση στην οποία επιδιώκεται η ακύρωση από το Ανώτατο Δικαστήριο δικαστικού εντάλματος συλλήψεως για το συγκεκριμένο λόγο που επικαλείται ο παρόν Αιτητής, η οποία αποφασίζεται επί της ουσίας της, θεωρώ αναγκαίο να σκιαγράφησω σε συντομία το γενικότερο νομικό πλαίσιο μέσα στο οποίο σκοπεύω να εξετάσω τα νομικά επιχειρήματα που έχουν προβληθεί από τους ευπαιδευτούς δικηγόρους των δυο πλευρών. Εξ άλλου, τα επίδικα νομικά θέματα στην παρούσα υπόθεση είναι, κατά τη γνώμη μου, κεφαλαιώδους σημασίας για την αποτελεσματική προστασία των πολιτών έναντι της παραβίασης των θεμελιωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων τους που κατοχυρώνονται στο Μέρος II του Συντάγματος της Δημοκρατίας, για τα οποία

δίκαια αισθανόμαστε περήφανοι, και αναμέσα στα οποία πρωτεύουσα θέση κατέχει το δικαίωμα της ελευθερίας και προσωπικής ασφάλειας όπως προνοείται στο άρθρο 11 του Συντάγματος.

- 5 Η έκδοση από το Επαρχιακό Δικαστήριο εντάλματος συλλήψεως κάτω από το άρθρο 18(1) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155, το οποίο πρέπει να ερμηνεύεται και να εφαρμόζεται (Βλ. άρθρο 188.1 του Συντάγματος) υπό το φως του άρθρου 11.2(γ) του Συντάγματος,
- 10 αποτελεί απόφαση σε "δικαστική διαδικασία" εν τη εννοία του άρθρου 4 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154, η οποία πρέπει μάλιστα να είναι αιτιολογημένη όπως ρητά απαιτεί η παράγραφος 3 του άρθρου 11 του Συντάγματος. Στην υπόθεση *I.R.C. v. Rossminster Ltd*, [1980] 1 All E.R. 80, ο
- 15 Λόρδος Scarman, είπε στη σελίδα 102 (d-e) ότι η έκδοση εντάλματος ερεύνης (το ίδιο ισχύει και για ένταλμα συλλήψεως) συνιστά δικαστική πράξη που είναι αποτέλεσμα δικαστικής έρευνας η οποία ικανοποιεί το Δικαστή ότι υφίστανται οι προϋποθέσεις για την έκδοσή της. Έπεται
- 20 ότι η έκδοση δικαστικού εντάλματος συλλήψεως περιλαμβάνεται στις δικαστικές διαταγές που υπόκεινται στον έλεγχο του Ανωτάτου Δικαστηρίου κάτω από το άρθρο 155.4 του Συντάγματος. Θα πρέπει στο σημείο αυτό να αναφέρω ότι, κατά τη γνώμη μου, ούτε το Επαρχιακό Δι-
- 25 καστήριο, στην άσκηση της δικαιοδοσίας του σε ποινικές ή αστικές υποθέσεις, ούτε το Κακουργιοδικείο, στην άσκηση της δικής του δικαιοδοσίας σε ποινικές υποθέσεις, έχουν στην Κυπριο δικαιοδοσία να ελέγξουν τη νομιμότητα δικαστικού εντάλματος συλλήψεως για τον απλούστα-
- 30 το λόγο ότι θα σφετερίζονταν την αποκλειστική δικαιοδοσία του Ανωτάτου Δικαστηρίου κάτω από τις παραγράφους 1 ή/και 4 του άρθρου 155 του Συντάγματος.

- Αναφορικά με τα καθήκοντα του Δικαστή του Επαρχιακού Δικαστηρίου που επιλαμβάνεται αιτήσεων για την
- 35 έκδοση ενταλμάτων συλλήψεως θα ήθελα να υποδείξω ότι οφείλει εν πρώτοις να εξετάσει κατά πόσον οι λόγοι για τους οποίους ζητείται το ένταλμα, όπως διατυπώνονται στην ένορκη δήλωση που συνοδεύει την αίτηση για την έκ-

δοσή του σύμφωνα με το άρθρο 18 του Κεφ. 155, αποκαλύπτουν ή όχι εύλογη υπόνοια ότι το πρόσωπο εναντίον του οποίου θα εκδοθεί διέπραξε αδίκημα, όπως απαιτείται από το άρθρο 11.2(γ) του Συντάγματος. Αν η απάντηση στο βασικό αυτό ερώτημα είναι καταφατική, τότε και μόνο τότε το Δικαστήριο θα προχωρήσει στο δεύτερο στάδιο της έρευνας η οποία θα αποσκοπεί στη διαπίστωση κατά πόσο τα ιδιαίτερα περιστατικά της υπόθεσης καθιστούν ή όχι την έκδοση του αναγκαία ή επιθυμητή. Θα προχωρήσει δε στην έκδοση του αιτούμενου εντάλματος αν η απάντηση στο δεύτερο αυτό ερώτημα είναι επίσης καταφατική. Θα ήθελα επί του προκειμένου να τονίσω ιδιαίτερα ότι η γνώμη του προσώπου που υπογράφει την ένορκη δήλωση, η οποία γνώμη συνηθίζεται να περιλαμβάνεται στο κείμενο της γραπτής ένορκης δήλωσης, ότι υπάρχει εύλογη υποψία ότι ο καθ' ου η αίτηση διέπραξε συγκεκριμένο αδίκημα, δεν αρκεί για τη νόμιμη έκδοση του εντάλματος. Το Δικαστήριο οφείλει να εξάξει το δικό του συμπέρασμα επί του προκειμένου από τα γεγονότα που θα περιέχονται στην ένορκη δήλωση. Αναφέρω ενδεικτικά την απόφαση της Βουλής των Λόρδων στην υπόθεση *I.R.C. v. Ross-minster Ltd*, (ανωτέρω) στη σελ. 87 (d-e) και σελ. 102(d), η οποία αφορά την έκδοση εντάλματος ερεύνης. Είναι το συμπέρασμα αυτό του Δικαστηρίου και όχι εκείνο της Αστυνομίας που συνιστά τη νομιμη βάση για την έκδοση του εντάλματος συλλήψεως σε όλες ανεξαιρέτα τις περιπτώσεις. Ο Δικαστής πρέπει να ενεργεί επί του προκειμένου πάντοτε κατά τρόπο δικαστικό.

Κρίνω, τέλος, σκόπιμο να αναφερθώ στο μαχητό τεκμήριό της νομιμότητας που ισχύει σε ορισμένες περιπτώσεις αναφορικά με τη διαδικασία και τα διατάγματα των Δικαστηρίων. Το θέμα αυτό διέπεται από τις αρχές του Αγγλικού Κοινοδικαίου. Υπάρχει επί του προκειμένου διάκριση μεταξύ διαδικασιών και διαταγμάτων των κατωτέρων Δικαστηρίων, αφ' ενός, και διαδικασιών και διαταγμάτων του Ανωτάτου Δικαστηρίου, αφ' ετέρου. Το τεκμήριο της νομιμότητας υπάρχει μόνο στην περίπτωση των Δικαστών του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Πριν 160 περίπου χρόνιαι, στην υπόθεση *R. v. All Saints, Southampton*, [1828]

7 B. & C. 785 (βλ. The English and Empire Digest, Replacement Volume 16, σελ. 126, παράγραφος 98), ο Δικαστής Holroyd διακήρυξε ότι ουδέποτε αμφισβητήθηκε ο κανόνας ότι σε διαδικασίες ενώπιον κατωτέρων Δικαστηρίων και Πταισματοδικείων το νομικό αξίωμα omnia proesumuntur rite esse acta δεν εφαρμόζεται σε θέματα δικαιοδοσίας. Παράδειγμα εφαρμογής του τεκμηρίου της νομιμότητας σε θέματα δικαιοδοσίας έκδοσης εντάλματος ερεύνης παρέχει η υπόθεση *I.R.C. v. Rossminster Ltd* (ανωτέρω), στην οποία ο Λόρδος Diplock, αναφερόμενος στο ένταλμα ερεύνης που Δικαστής (Common Serjeant) εξέδωσε κάτω από το άρθρο 20C(1) του Αγγλικού νομοθετήματος Taxes Management Act 1970, είπε τα εξής στη σελ. 91:

15 "... It is not, in my view, open to your Lordships to approach the instant case on the assumption that the Common Serjeant did not satisfy himself on both these matters, or to imagine circumstances which might have led him to commit so grave a dereliction of his judicial duties. The presumption is that he acted lawfully and properly; and it is only fair to him to say that, in my view, there is nothing in the evidence before your Lordships to suggest the contrary; nor, indeed, have the respondents themselves so contended."

25 Θα πρέπει στο σημείο αυτό να διευκρινιστεί ότι στην Αγγλία ο Δικαστής γνωστός ως Common Serjeant είναι Δικαστής του Αγγλικού Crown Court που αποτελεί μέρος του Ανωτάτου Δικαστηρίου και όχι οποιουδήποτε κατώτερου Δικαστηρίου. Είναι, επομένως, Δικαστής του Ανωτάτου Δικαστηρίου της Αγγλίας. Παραπέμπω επί του προκειμένου στο άρθρο 1(1) του Αγγλικού Νομοθετήματος Courts Act 1971, στην υπόθεση *R. v. Smith (Martin)*, [1974] 1 All E.R. 651, και *Γενικός Εισαγγελέας v. Ππουρή και 6 άλλων*, (1979) 2 Α.Α.Δ. 15, σελ. 48 και 49. Εν όψει της πιο πάνω διάκρισης και του γεγονότος ότι το επίδικο ένταλμα συλλήψεως εκδόθηκε από Επαρχιακό Δικαστή, έχω τη γνώμη ότι στην παρούσα υπόθεση δεν εφαρμόζεται το τεκμήριο ότι ο Δικαστής αυτός ενήργησε μέσα στα πλαίσια της δικαιοδοσίας του.

Ο ευπαιδευτος δικηγόρος της Δημοκρατίας επικαλέστηκε δυο διαζευκτικούς λόγους για τους οποίους δεν πρέπει, κατά την εισήγηση του, να εκδοθεί το αιτούμενο διάταγμα certiorari, τους οποίους προτίθεμαι να εξετάσω και αποφασίσω στο παρόν στάδιο. Ο πρώτος λόγος είναι ότι στην παρούσα περίπτωση ο Επαρχιακός Δικαστής που εξέδωσε το ένταλμα συλλήψεως του Αιτητή μπορεί να άσκησε λανθασμένα τη διακριτική του ευχέρεια, αλλά δεν ενήργησε καθ' υπέρβαση της δικαιοδοσίας του. Από τη στιγμή, λέγει ο κ. Χατζηπέτρου, που ο Δικαστής αυτός είχε κατά τόπο αρμοδιότητα καθώς και αρμοδιότητα να επιληφθεί της αίτησης της Αστυνομίας για την έκδοση εντάλματος συλλήψεως εναντίον του παρόντα Αιτητή, δε χωρεί ισχυρισμός ότι ενήργησε χωρίς δικαιοδοσία ή/και καθ' υπέρβαση της δικαιοδοσίας του και, ως εκ τούτου, δεν μπορεί νόμιμα να εκδοθεί το αιτούμενο διάταγμα certiorari για το λόγο ότι το Δικαστήριο που εξέδωσε το προσβαλλόμενο ένταλμα άσκησε τη διακριτική του εξουσία επί του προκειμένου κατά τρόπο λανθασμένο. Για να υποστηρίξει τη θέση του αυτή ο κ. Χατζηπέτρου παρέπεμψε το Δικαστήριο στην απόφαση του Αγγλικού Εφετείου στην υπόθεση *R. v. Minister of Health*, [1938] 4 All E.R. 32, καθώς και στο απόσπασμα από τη σελ. 1304 του Annual Practice 1956, στο οποίο θα αναφερθώ αργότερα.

Στην υπόθεση *R. v. Minister of Health* (ανωτέρω) ο Λόρδος Δικαστής Greer του Αγγλικού Εφετείου υιοθέτησε το ακόλουθο απόσπασμα από το σύγγραμμα Halsbury's Laws of England, Hailshman Edn., Τόμος 9, σελ. 888, παράγραφος 1493, στο οποίο συνοψίζεται η μέχρι τότε νομολογία:

"Where the proceedings are regular upon their face and the magistrates had jurisdiction, the superior court will not grant the writ of certiorari on the ground that the court below has misconceived a point of law. When the court below has jurisdiction to decide a matter, it cannot be deemed to exceed or abuse its jurisdiction, merely because it incidentally misconstrues a statute, or admits illegal evidence, or rejects legal evidence, or misdirects

itself as to the weight of the evidence, or convicts without evidence...."

5 Προκύπτει από το πιο πάνω απόσπασμα ότι εκεί που το Δικαστήριο έχει δικαιοδοσία να αποφασίσει ένα ζήτημα, δε θεωρείται ότι έχει εξέλθει του πεδίου της δικαιοδοσίας του απλώς και μόνο γιατί παρεμπιπτόντως ερμήνευσε λανθασμένα ένα νομοθέτημα, ή δέχτηκε απαράδεκτη μαρτυρία, ή απόρριψε μαρτυρία που όφειλε να είχε δεχτεί, ή πλανήθηκε αναφορικά με το βάρος της αποδείξεως ή καταδίκασε χωρίς μαρτυρία. Δε διαφωνώ, ούτε μπορώ να διαφωνήσω, με την αρχή που διατυπώνεται στο πιο πάνω απόσπασμα, η οποία είχε πλήρη εφαρμογή στα ιδιαίτερα περιστατικά της συγκεκριμένης εκείνης υπόθεσης αναφορικά με τα οποία το Αγγλικό Εφετείο είχε εκφράσει την 10 15 20 25 30 35

Το απόσπασμα που επικαλέστηκε ο κ. Χατζηπέτρου από τη σελ. 1304 του *Annual Practice 1956*, έχει ως εξής:

"Excess of jurisdiction is not shown merely because the inferior Court has decided contrary to the facts, or without evidence to justify the decision, but only where in the circumstances it had no jurisdiction (*R. v. Nat Bell Liqueurs*, [1922] 2 A.C. 128): for example, where the Court has imposed a sentence in excess of the statutory maximum (*R. v. Willesden JJ. Ex p. Utley*, [1948] 1 K. B. 397), or where there has been a disregard to the fundamental conditions of the administration of justice."

Εκείνο που προσδιορίζουν οι πιο πάνω αυθεντίες που επικαλείται ο κ. Χατζηπέτρου είναι η διάκριση που υφίσταται μεταξύ ενέργειας του Δικαστηρίου που βρίσκεται εκτός της δικαιοδοσίας του, εφ' ενός, και ενέργειας του Δικαστηρίου που βρίσκεται μεν μέσα στα πλαίσια της δικαιοδοσίας του, είναι όμως λανθασμένη ως προς το νόμο ή ως προς τα πράγματα, αφ'ετέρου και ότι έκδοση διατάγ-

ματος certiorari χωρεί μόνο στην πρώτη και όχι στη δεύτερη περίπτωση. Ομως δεν παρέχουν οποιαδήποτε βοήθεια αναφορικά με την ορθή απάντηση στο βασικό ερώτημα που εγείρεται στην παρούσα υπόθεση και που είναι, κατά τη γνώμη μου, κατά πόσο ο Επαρχιακός Δικαστής που εξέδωσε το επίδικο ένταλμα κάτω από τα δεδομένα της παρούσας υπόθεσης ενήργησε καθ' υπέρβαση της δικαιοδοσίας του, ή απλώς άσκησε λανθασμένα τη διακριτική του εξουσία. Εχω τη γνώμη ότι η ορθή απάντηση στο ερώτημα αυτό εξαρτάται από την ορθή ερμηνεία της διάταξης δυνάμει της οποίας ενήργησε ο Δικαστής κατά την έκδοση του επίδικου εντάλματος. Σχετική επί του προκειμένου είναι η απόφαση της Βουλής των Λόρδων στην υπόθεση *Nakkuda Ali v. M.F. DE S. Jayaratne*, [1951] A.C. 66. Στην υπόθεση *I.R.C. v. Rossminster Ltd* (ανωτέρω), ο Λόρδος Diplock, ερμηνεύοντας την πρόνοια του άρθρου 20C(1) του Αγγλικού Νόμου Taxes Management Act 1970, δυνάμει του οποίου είχε εκδοθεί το επίδικο στην υπόθεση εκείνη δικαστικό ένταλμα ερεύνης, και η οποία περιλαμβάνει αναφορά σε εύλογη υπόνοια που προσομοιάζει επί του προκειμένου με τη δική μας συνταγματική πρόνοια του άρθρου 11.2(γ), είπε τα εξής στη σελ. 91:

"In the instant case the search warrant did not purport to be issued by the circuit judge under any common law or prerogative power but pursuant to s.20C(1) of the Taxes Management Act 1970 alone. That subsection makes it a condition precedent to the issue of the warrant that the circuit judge should himself be satisfied by information on oath that facts exist which constitute reasonable ground for suspecting that an offence involving some form of fraud in connection with or in relation to tax has been committed, and also for suspecting that evidence of the offence is to be found on the premises in respect of which the warrant to search is sought."

Στην έκδοση του επίδικου εντάλματος συλλήψεως ο Δικαστής κ. Παμπσλλής μπροσούσε να είχε ενεργήσει μόνο μέσα στα πλαίσια δικαιοδοσίας που του παρέσχε το άρθρο 18 του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου το οποίο

5 όφειλε να είχε ερμηνεύσει και εφαρμόσει τηρουμένων των διατάξεων του άρθρου 11.2(γ) του Συντάγματος. Ορθά ερμηνευόμενη η συνταγματική αυτή διάταξη εισάγει, κατά τη γνώμη μου, ως προϋπόθεση της άσκησης της παρεχόμενης δικαιοδοσίας, την ανάγκη προτέρα διεξαγωγής δικαστικής έρευνας και την εκ των αποτελεσμάτων της ικανοποίηση του Δικαστή ότι υφίσταται εύλογη υπόνοια ότι ο παρών Αιτητής διέπραξε αδίκημα για το οποίο σκοπείται η προσαγωγή του στο Δικαστήριο. Χωρίς την εκπλήρωση της προϋπόθεσης αυτής δεν υπάρχει δικαιοδοσία και δε 10 χωρεί περαιτέρω ερευνα αναφορικά με το αναγκαίο ή επιθυμητό της έκδοσης του εντάλματος, ούτε και εγείρεται θέμα άσκησης οποιασδήποτε διακριτικής εξουσίας υπέρ ή κατά της έκδοσης του εντάλματος. Εφόσο στην παρούσα 15 υπόθεση είναι κοινώς αποδεκτό ότι η δικαστική έρευνα, όπως είχε διεξαχθεί πριν την έκδοση του εντάλματος, δεν έφερε σε φως γεγονότα που θα μπορούσαν να οδηγήσουν στο συμπέρασμα για την ύπαρξη της απαραίτητης εύλογης υπόνοιας, η ετυμηγορία μου είναι ότι ο Δικαστής εξέδωσε 20 το ένταλμα συλλήψεως καθ' υπέρβαση της δικαιοδοσίας του, παρά το γεγονός ότι είχε δικαιοδοσία να επιληφθεί της αίτησης της Αστυνομίας για την έκδοσή του. Εκείνο που αντιμετωπίζουμε στην παρούσα υπόθεση δεν είναι ούτε κακή εφαρμογή του νόμου, ούτε κακή εκτίμηση των 25 γεγονότων ή της μαρτυρίας, ούτε κακή άσκηση της διακριτικής εξουσίας του Δικαστηρίου. Αντιμετωπίζουμε αποκλειστικά περίπτωση μη εκπλήρωσης ρητής προϋπόθεσης για την άσκηση της νομοθετικά παρεχόμενης στο Δικαστήριο δικαιοδοσίας για την έκδοση του επίδικου εντάλματος. 30

35 Πιστεύω ότι η πιο πάνω γνώμη μου υποστηρίζεται από σειρά υποθέσεων που έχουν αποφασιστεί αναφορικά με την επίσης νομοθετικά παρεχόμενη δικαιοδοσία στο αρμόδιο Δικαστήριο να εκδίδει διατάγματα εκκένωσης ακινήτων που υπάγονται στις πρόνοιες των περί Ελέγχου Ενοικιασεως Νόμων που βρίσκονται εκάστοτε σε ισχύ, των οποίων η έκδοση επιτρέπεται μόνο στις περιπτώσεις που αναφέρονται στις πρόνοιες των Νόμων εκείνων κατά τρόπο εξαντλητικό. Αναφέρω ενδεικτικά τις υποθέσεις

Γιάννης Βανέζης ν. Μιχαήλ Κουρσουμπά, 19 Α.Α.Δ. 26, Διονύσιος Λαμπριανίδης ν. Αλέξανδρος Μαυρίδης, 23 Α.Α.Δ. 49, και *In Re Droushiotis* (1981) 1 Α.Α.Δ. 708, στις οποίες αποφασίστηκε ότι η έκδοση από το Δικαστήριο εναντίον του ενοικαστή διαταγής εκκένωσης του ακινήτου 5 χωρίς την προηγούμενη διεξαγωγή έρευνας και χωρίς επακόλουθη ικανοποίηση του Δικαστηρίου ότι συντρέχει κάποιος από τους λόγους εξώσεως που αναγνωρίζονται από τον εκάστοτε ισχύοντα νόμο, αποτελεί δικαστική πράξη 10 που γίνεται καθ' υπέρβαση εξουσίας και υποκείμενη, ως εκ τούτου, σε ακύρωση μέσω προνομιακού διατάγματος της φύσεως *certiorari* ή *prohibition*.

Ο δεύτερος και τελευταίος λόγος που επικαλείται ο κ. Χατζηπέτρου εναντίον της έκδοσης του αιτούμενου διατάγματος στην παρούσα υπόθεση έχει ως θεμέλιο το 15 αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι με την παρούσα αίτηση επιδιώκεται η ακύρωση ενός εντάλματος που δε βρίσκεται πλέον σε ισχύ γιατί έχει ήδη εκτελεστεί. Επομένως, λέγει ο κ. Χατζηπέτρου, κανένας χρήσιμος σκοπός δεν θα εξυπηρετηθεί με την ακύρωσή του. Προς υποστήριξη της θέσης 20 του αυτής ο κ. Χατζηπέτρου παρέπεμψε το Δικαστήριο στο ακόλουθο απόσπασμα από το σύγγραμμα *Halsbury's Laws of England*, 4η έκδοση, Τόμος 1, σελ. 158, παράγραφος 163:

"Where no benefit can be derived. Where grounds are made out upon which the court might grant the order, it will not do so where no benefit could arise from granting it." 25

Η θέση του κ. Χατζηπέτρου είναι ότι, από τη στιγμή που η αστυνομία εκτελώντας το επίδικο δικαστικό ένταλμα, συνέλαβε τον Αιτητή, τη μόνη θεραπεία που ο Αιτητής θα μπορούσε πιθανόν να επιδιώξει ήταν να υποβάλει αίτηση για έκδοση του προνομιακού διατάγματος *habeas corpus*, υπό την αίρεση ότι θα προέβαινε στο διάβημα αυτό ενώ θα βρισκόταν υπό κράτηση με βάση το ένταλμα. 30 35

Η απάντηση του κ. Πουργουρίδη ήταν ότι, αν το επίδι-

κο ένταλμα δεν ακυρωθεί, θα παραμένει σαν μια έγκυρη δικαστική διαταγή που θα αποτελεί υπεράσπιση σε μελλοντική τυχόν αξίωση του Αιτητή για αποζημιώσεις για την παράνομη και αντισυνταγματική σύλληψή του.

- 5 Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι, σύμφωνα με το άρθρο 19 (4) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155, η εκτέλεση του επίδικου εντάλματος που έλαβε χώρα με τη σύλληψη του Αιτητή από την Αστυνομία, έθεσε τέλος στην ισχύ του. Αν υπήρχε τρόπος για τον Αιτητή ή για οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο στη θέση του Αιτητή, να πληροφορηθεί έγκαιρα ότι επίκειται σύλληψή του με βάση δικαστικό ένταλμα που εκδόθηκε καθ' υπέρβαση της δικαιοδοσίας του Δικαστή που το εξέδωσε, θα υπήρχε δυνατότητα έγκαιρης και αποτελεσματικής λήψης των αναγκαίων δικαστικών μέτρων για την ακύρωσή του, πράγμα που θα επέφερε σ' αυτόν το όφελος της αποφυγής της σύλληψής του. Εχω όμως την εντύπωση ότι η αποκατάσταση της νομιμότητας, έστω και εκ των υστέρων, και η δυνατότητα διεκδίκησης οποιωνδήποτε τυχόν δικαιωμάτων του από τον Αιτητή ή από άλλο θύμα παράνομης σύλληψης, κάτω από το άρθρο 11.8* του Συντάγματος, συνιστούν αρκετόν όφελος εν τη εννοία της αρχής που διατυπώνεται στο απόσπασμα του συγγράμματος που επικαλέστηκε ο κ. Χατζηπέτρου, ώστε να επιτρέπεται και να επιβάλλεται η ακύρωση του επίδικου εντάλματος μέσω του αιτούμενου διατάγματος certiorari. Εξ άλλου, στη συνέχεια του αποσπάσματος που έχω παραθέσει πιο πάνω αναφέρεται ότι στους χρήσιμους σκοπούς που εξυπηρετεί η ακύρωση παράνομων διαδικασιών περιλαμβάνεται και η δικαστική επιβεβαίωση της ακυρότητάς τους.

- Εφόσο, με βάση την έννομη τάξη όπως ισχύει στη Δημοκρατία μας, λαμβανομένης υπόψη της δικαιοδοσίας των Δικαστών του Ανωτάτου Δικαστηρίου και των Δικαστών των Επαρχιακών Δικαστηρίων, ο μοναδικός τρόπος άσκησης δικαστικού ελέγχου της νομιμότητας ενταλμάτων συλλήψεως και ερεύνης που εκδίδονται από τα Επαρχια-

* "11.8. Ο κατά παράβαση των διατάξεων του παρόντος άρθρου συλληφθείς ή κρατηθείς έχει αγωγήμον δικαίωμα προς αποζημιώσιν."

κά Δικαστήρια είναι μέσω της δικαιοδοσίας που παρέχεται στο Ανώτατο Δικαστήριο από το άρθρο 155.4 του Συντάγματος, και λαμβανομένου ακόμα υπόψη του γεγονότος ότι η ισχύς των ενταλμάτων αυτών τερματίζεται τη στιγμή που η ύπαρξη τους έρχεται για πρώτη φορά σε γνώση του ενδιαφερόμενου πολίτη, και όχι νωρίτερα, έχω τη γνώμη ότι, τυχόν υιοθέτηση εκ μέρους μου της εισήγησης του κ. Χατζηπέτρου, θα συνιστούσε στην ουσία άρνηση ασκήσεως της δικαιοδοσίας μου, θα έθετε τα εντάλματα αυτά τώρα και στο διηνεκές έξω από οποιοδήποτε δικαστικό έλεγχο και θα μετέτρεπε τις πρόνοιες του Μέρους II του Συντάγματος σε γράμμα κενό. 5 10

Για όλους τους πιο πάνω λόγους που έχω παραθέσει, απορρίπτω την ένσταση και εγκρίνω την αίτηση. Εκδίδω διαταγή της φύσεως certiorari και ακυρώνω το επίδικο δικαστικό ένταλμα συλλήψεως του Αιτητή. Δεν εκδίδω οποιαδήποτε διαταγή αναφορικά με τα έξοδα. 15

Διαταγή ως η αίτηση χωρίς έξοδα.